

РЕШЕНИЕ

№ 12449

гр. София, 19.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.07.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4585** по описа за **2024** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на А. Т. М. срещу Решение № 1301/14.03.2024 г. на Софийски районен съд, 15 - ти състав, постановено по НАХД № 9081/2023 г. С решението е потвърдено Наказателно постановление № 11-01-945/2022 от 25.05.2023 г., издадено от директора на Агенцията за държавна финансова инспекция, с което на касатора, на основание чл. 254, ал. 1 от Закона за обществените поръчки е наложена „глоба“ в размер на 5 000 лева, за нарушение на чл. 112, ал. 1, т. 2, вр. чл. 64, ал. 1, т. 1 и т. 6, предл. първо от Закона за обществените поръчки (Обн. ДВ, бр.13 от 16.02.2016 г., в сила от 15.04.2016 г., доп. ДВ, бр.23 от 14.03.2020 г.)

В жалбата се излагат съображения за неправилност на въззивното решение, поради неправилно приложение на материалния закон - чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Касаторът твърди, че не е имал качество на възложител. В тази връзка сочи, че никога не е имал функциите на лице, на което са делегирани такива правомощия. Според касатора, въззивният съд е игнорирал показанията на свидетеля Г.. Като самостоятелно основание за отмяна на въззивното решение, а и на наказателното постановление е посочено наличието на основания за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. В заключение моли съда да отмени въззивното решение. Претендира сторените

разноски по делото.

В съдебно заседание, касаторът редовно призван се представлява от адв. Д., преупълномощена от адв. М.. Моли да се уважи касационната жалба по аргументите, посочени в нея, като претендира сторените по делото разноски за адвокат в размер на 800 лева.

Ответникът – директорът на АДФИ се представлява от адв. Я., която иска от съда да остави в сила решението на въззивния съд. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на исканото адвокатско възнаграждение от касатора.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, XII касационен състав като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалвания акт съдът е потвърдил Наказателно постановление № 11-01-9452022 от 22.05.2023 г. на директора на Агенцията за държавна финансова инспекция, с което на основание чл. 254, ал. 1, вр. чл. 261, ал. 2 от Закона за обществените поръчки (обн. ДВ бр. 13/16.02.2016 г., в сила от 15.04.2016 г., доп. ДВ бр. 23/14.03.2020 г.) и Заповед № ЗМФ-674 от 05.08.2022 г. на Министъра на финансите на А. Т. М. е наложена „глоба“ в размер на 5 000 лева, за нарушение на чл. 112, ал. 1, т. 2, вр. чл. 64, ал. 1, т. 1 и т. 6, предл. първо от Закона за обществените поръчки (Обн. ДВ, бр.13 от 16.02.2016 г., в сила от 15.04.2016 г., доп. ДВ, бр.23 от 14.03.2020г.).

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал писмените и гласни доказателства и въз основа на тях е обосновал правен извод, че съставеният АУАН № 11-01-945 от 28.11.2022 г. и издаденото въз основа на него НП № 11-01-9452022 от 25.05.2023 г. отговарят на изискванията на чл. 42, респ. чл. 57 от ЗАНН; издадени са от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила, водещи до неяснота на административното обвинение и до ограничаване на правото на защита на нарушителя; изцяло съответстват на материалния закон. Във въззивното решение е посочено, че между АУАН и НП има тъждество на фактите с правните норми, чието нарушение е установено.

На следващо място, първостепенния съд е приел, че от обективна страна е доказано извършването на нарушение на чл. 112, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 64, ал. 1, т. 1 и т. 6, предл. първо от ЗОП на 29.12.2020 г., тъй като на тази дата при сключване на договор за възлагане на обществена поръчка № 23-00-126/29.12.2020 г., от изпълнителя „Онтарио Спорт БГ“ ЕООД не са представени: Списъкът на строителството, което е идентично или сходно с предмета на обществената поръчка, придружен с удостоверения за добро изпълнение, които съдържат стойността, датата, на която е приключило изпълнението, мястото, вида и обема, както и дали е изпълнено в съответствие с нормативните изисквания, и списъкът на персонала, който ще изпълнява поръчката, и/или на членовете на ръководния състав, които ще отговарят за изпълнението и били задължителни за представяне при подписване на договора документи, удостоверяващи съответствието с поставените критерии за подбор, съгласно изискванията на чл. 112, ал. 1, т. 2, вр. чл. 64, ал. 1, т. 1 и т. 6, предл. първо от

ЗОП.

От субективна страна съдът е счел, че А. М. е съзнавал качеството си на Главен секретар на Министерство на младежта и спорта и на възложител по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗОП на основание Заповед № РД-09-334 от 26.05.2017 г. на министъра на младежта и спорта (доколкото именно като такъв е подписвал всички документи по конкретната обществена поръчка), така и това, че след проведена процедура за възлагане на обществена поръчка чрез публично състезание е сключил договор № 23-00-126/29.12.2020 г., с предмет: „Ремонт и рехабилитация на изкуствена тревна настилка на игралното поле на стадион „С.“, [населено място]“, с участника, определен за изпълнител „Онтарио Спорт БГ“ ЕООД, като последният при подписването на договора не е представил документи, които удостоверяват съответствието му с поставените критерии за подбор, а именно: списък на строителството, което е идентично или сходно с предмета на обществената поръчка, придружен с удостоверения за добро изпълнение, които съдържат стойността, датата, на която е приключило изпълнението, мястото, вида и обема, както и дали е изпълнено в съответствие с нормативните изисквания; както и списък на персонала, който ще изпълнява поръчката, и/или на членовете на ръководния състав, които ще отговарят за изпълнението.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

По смисъла на чл. 220 от АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

Въззивното решение е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на релевантните по делото факти. В хода на съдебното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила. От страна на въззивния съд е проведено съдебно следствие, в хода на което е извършено пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая. Нарушението е описано ясно, точно и конкретно.

Настоящата инстанция констатира, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установяването на административното нарушение и налагането на административно наказание са извършени от компетентните административни органи /чл. 261, ал. 1 и ал. 2 ЗОП/. Спазени са сроковете по чл. 261, ал. 1 ЗОП и чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс.

Въззивният съд е разпитал актосъставителя Ч. и правилно е приел неговите действия за съответни на закона. Не се откриват вътрешни противоречия в показанията на Ч. и те не противоречат на писмените доказателства по делото, поради което същите правилно са били кредитирани от първата съдебна инстанция. Последното не се отнася за показанията Г. (служител в М.), на които липсва категоричност и не дават яснота относно главният спорен факт.

Нарушението е правилно квалифицирано от наказващия орган и правната квалификация на същото съответства на установените по делото факти. В тази връзка въззивният съд правилно е приел, че наказателното постановление е правилно от

материалноправна гледна точка.

Съгласно разпоредбата на чл. 112, ал. 1, т. 2 от ЗОП, възложителят сключва с определения изпълнител писмен договор за обществена поръчка, при условие че при подписване на договора определеният изпълнител представи документи, удостоверяващи липсата на основанията за отстраняване от процедурата, както и документи за съответствието с поставените критерии за подбор, включително за третите лица и подизпълнителите, ако има такива. Съгласно разпоредбата на чл. 64, ал. 1, т. 1 и т. 6 от ЗОП, за доказване на техническите и професионалните способности на кандидатите или участниците се представят един или няколко от следните документи и доказателства, във връзка с поставените изисквания, а именно: списък на строителството, идентично или сходно с предмета на поръчката, придружен с удостоверения за добро изпълнение, които съдържат стойността, датата на която е приключило изпълнението, мястото вида и обема, както и дали е изпълнено в съответствие с нормативните изисквания /т. 1/, списък на персонала, който ще изпълнява поръчката и/или на членовете на ръководния състав, които ще отговарят за изпълнението, в който е посочена професионална компетентност на лицата /т. 6/.

Неоснователно е оплакването, че касаторът М. не е субект на административно наказателна отговорност. Настоящият касационен състав приема, че касаторът, в качеството си на главен секретар на М. е и възложител по смисъла на чл.7, ал.1 от ЗОП на основание Заповед № РД-09-334 от 26.05.2017 г. на Министъра на младежта и спорта е осъществил състава на нарушение на чл. 112, ал. 1, т. 2, вр. чл. 64, ал. 1, т. 1 и т. 6 от ЗОП. Изводът не се променя с измененията на чл. 259 от ЗОП /ред.ДВ.бр.88 от 2023г./ доколкото министърът е делегирал на касатора своите правомощия на възложител на обществени поръчки.

В настоящия случай при издаване на наказателното постановление действително е допусната неточност, като не е направена връзка с разпоредбата на чл. 259 ЗОП. Тази неточност обаче не е от категорията на съществените, респ. не води до незаконосъобразност на санкционния акт само на това основание, тъй като не е ограничило правото на защита на нарушителя.

По делото безспорно е установено, че 29.12.2020 г., в [населено място], А. Т. М. — в качеството си на главен секретар на Министерство на младежта и спорта, който се явява и възложител по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗОП, след проведена процедура за възлагане на обществена поръчка чрез публично състезание е сключил договор № 23-00-126/29.12.2020 г., с предмет: „Ремонт и рехабилитация на изкуствена тревна настилка на игралното поле на стадион „С.“, [населено място]“ с участника, определен за изпълнител „Онтарио Спорт БГ“ ЕООД, като последният при подписването на договора не е представил посочените в НП задължителни документи, които удостоверяват съответствието му с поставените критерии за подбор.

Правилно и в съответствие със съдебната практика, с обжалваното решение е отказано приложението на чл. 28 от ЗАНН. Касае се за административно нарушение на просто извършване, доколкото фактическият му състав не включва настъпването на конкретни вредни последици. Размерът на наложената санкция е определен при спазване на изискванията в закона, а именно 2 на сто от стойността на сключения договор с включен ДДС - 415 144.80 лева, което се равнява на 8302.90 лв., което надвишава предвидения максимум от 5 000 лева. Отчитайки по - високата обществена опасност на този вид административни нарушения, от законодателя е определен и съответно размерът на санкцията.

Предвид изложеното, обжалваното решение следва да бъде оставено в сила, като правилно. При този изход на делото на ответника се дължи присъждане на исканото юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, във връзка с чл. 143 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27 е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 /сто/ лева. Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XII - ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1301/14.03.2024 г. на Софийски районен съд, 15 - ти състав, постановено по НАХД № 9081/2023 г.

ОСЪЖДА А. Т. М. да заплати на Агенцията за държавна финансова инспекция юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.